

COMIAT

El meu amic Santiago González

Ens vàrem conèixer als 17 anys quan fèiem el preuniversitari a l'Institut. El mateix any, compartirem la nostra activitat al Patronat que aleshores era un centre recreatiu i cultural, un dels pocs llocs d'acolliment per a la joventut tortosina. L'agost de 1960 fou nomenat responsable dels joves catòlics i alhora director del Patronat Joan Antoni Martínez, un jove sacerdot de 28 anys amb idees obertes i voluntat de canvi. Amb ell vam començar una gran aventura que ens marcà per sempre: el moviment dels Cursets de Joventut pels que arribarien a passar prop del mil·ler de nois i avui encara està a la memòria dels que hi participaren. L'any següent es va crear un òrgan per a gestionar-lo amb una dotzena de joves, entre els quals Santiago González i jo mateix. Santiago González fou el responsable de l'anomenada Escola de Formació, un espai de reflexió, estudi i debat que dirigí amb

total dedicació que feia intuir el seu compromís intel·lectual en l'àmbit de la filosofia.

El compromís personal de tots amb l'Església era tan gran que l'octubre de 1963 alguns dels quadres més significatius van anar-se'n a estudiar per a capellà; Santiago González i Joan Manuel Vidal, al noviciat dels Josepets a Salamanca. La vocació de Santiago, però, no era el sacerdoci i poc després se'n sortí, tot i que continuà vivint a Salamanca, per cursar Filosofia i Lletres; va conèixer a Maria Amparo Sanz amb qui es casaria l'any 1969. Per cert que era tan gran la nostra amistat i relació que ens va convidar a assistir-hi a Maria Carme Polo i a mi, que ens havien casat feia poc, un viatge que no oblidarem mai.

La mateixa dedicació pel moviment de joventuts cristianes la va tenir per la política. L'any 1974, ja instal·lat a Tortosa, participa activa-

ment en la creació del Partit Socialista de Catalunya a les Terres de l'Ebre amb el seu germà Luis Miguel, Cándido Jornet, Amparo Sanz, i l'any següent gent nova com Ramon Navarro, Dionisio Garcia, Viqui Corbaton i Paco Albacar, entre altres i un grup de joves amb Josep Ma Aiximeno, Martí Poy, Mario Balaguer, Arturo Gaya, Núria Sanabra

i Ignasi Jornet. González havia fet des de l'Institut una important feina d'informació i proselitisme, tot i les dificultats del moment. El març de 1977 es va fer el primer míting socialista a les Terres de l'Ebre, Santiago González es feu càrrec de l'organització i la pancarta que presidia l'acte l'havia brodat l'Amparo. El mes següent Santiago i jo participarem al míting de presentació del partit a la Cava.

Arran de la unificació del PSC i el PSOE ens distanciaríem, fet que coincidiria amb el trasllat de Santiago a Canàries i el meu a Barcelona. Ens retrobaríem 15 anys després quan tots dos vam tornar a Tortosa. Santiago González, com amic, em va demanar que l'ajudés a preparar el programa electoral a les eleccions municipals de 1995 a les quals es presentava encapçalant la candidatura socialista. Ja com a regidor de Cultura li vaig proposar celebrar

Josep Bayerri
periodista

unes Jornades de l'anomenada premsa perifèrica, és a dir, aquella que no s'edita a les grans capitals, es celebrà el maig de 1996 i fou un èxit que transcendí a tota la premsa del país. Des d'aleshores van tornar uns vincles d'amistat que han durat fins ara. Ens trobàvem els dissabtes per anar a sopar junts i algunes solemnitats festives amb les famílies. La meua admiració per Santiago González ha superat fins i tot les discrepàncies polítiques. Quan la seva dona em va avisar de la seva gravetat era fora i no vaig poder acomiadar-me d'ell. Em dolrà sempre.